

[Bodil Koch.]

selvstændig måde som muligt. Jeg vil derimod indrømme, at da vi i morges fik at vide i pressen, at vi havde taget vor stilling med et vist forbehold, men dog således, at vi i en givet situation ville være med til at fordømme Kina som aggressor, blev jeg dybt urolig, ikke fordi jeg ikke mener, at Kina i en vis forstand er aggressor, for den, der har overskredet grænsen med våben og militær, kan i en rent formel forstand kaldes aggressor; men der er noget i hele denne sag, som er så mangetydigt, og som foruroliger en.

Den højtærede forsvarsminister hr. Harald Petersen talte om, at selve den verdenspolitiske situation havde sin indre logik, og det spørgsmål, vi forhandler i dag, er et rent teknisk spørgsmål angående vor Atlantpagt. Men det hænger ved en uafrystelig indre logik også sammen med vort forhold som FN-stat, og når det ærede medlem hr. Kristen Amby sagde, at den historiske baggrund for det, vi gør i dag, skal forsvare, at vi gør det, giver jeg ham evig ret. Men der er noget, som jeg synes, vi bør se i øjnene og bør sige åbent og klart og også prøve på at rette. Vi må rette det spørgsmål til os selv, om vi i tilstrækkelig forstand er bevidst og energisk medarbejdende på, hvordan FN skal blive.

Nu har mange talere været inde på Korea, og det er for sent at komme ind på alle disse ting igen. Da man i sikkerhedsrådet enedes om at erklære Nordkorea som angriber, gik Indien med. Nehru gik loyalt med, men allerede to dage efter hævdede han sin røst for et mæglingsforsøg med Kinas optagelse i sikkerhedsrådet som grundlag, og det var det, Acheson afviste og sagde, at her var ikke tale om byttehandel, nu kunne man først slå aggressionen ned og så vende tilbage til det spørgsmål. Så sent som midt i december 1950 har Amerikas Østasiensperts et interview i „U. S. News“ om, at netop dette var den store fejltagelse.

Jeg tror, det er gået mange medlemmer som mig, at da disse fejltagelser skete i FN, som vi ved er sket, da FN-tropperne overskred den 38. breddegrad, var der ingen af os, der sagde fra, og da opdagede man det mærkelige herinde, at ved at tie så taler man, ved ingenting at gøre handler man, og det er på en måde det, der driver mig frem til også at sige noget i aften. Man har haft indtryk af, at vi ikke har formået i FN at skabe en politisk ledelse i Asienspørgsmålet, i Korea-spørgsmålet, der var lige så stærk som den militære ledelse var, og på en måde synes jeg, at i det øjeblik vi alle er medlemmer af FN, føler vi et ansvar, som vi ikke kan

ryste af os, fordi man siger til sig selv: det er ikke gjort med at fordømme, det er ikke gjort med at sige til Kina: I er aggressorer! Vi må spørge, hvorfor de er blevet det.

Det er, som om vi — og det er ikke noget, der bare har med Korea at gøre — men når man tænker vestligt og prøver at tænke ærligt, er det, som om vi kan prøve at se os selv i en proces, hvor vi har skabt Asiens problemstilling i dag. Jeg hørte general Wu i radioen, hvis stemme gjorde en angst; man kunne ikke forstå et ord, men sagde til sig selv: Er det ikke Vestens uret mod Østen, der skrider ud af denne mands mærkelige stemme? Det er ikke sådan, at Kina er kommunistisk, siger den amerikanske Asienekspert. Det er en stupid forenkling at ville sige, at dette er bare kommunismen, der også vil brede sig i Kina. Vi ved, at folket blev ikke gennemført kommunistisk, men simpelthen blev led og ked af Chiang Kai-Sheks styre. Det siges fra alle sider, selv fra en mand som Grut, der dog er udpræget konservativ, at det første hæderlige forsøg, der er gjort i århundreder i Kina på at skabe en ordentlig regering, har Mao gjort.

Som socialdemokrat står man ængstelig overfor, at problemerne sådan skal forgroves, at man ligesom bliver drevet med ud i det; man må tage afstand fra at være med til at slå en stat ned, der nu er ved at rejse sig, en rejsning, som vi alle må se i møde, og som vi alle som vesterlændinge på en måde har en skyld i først finder sted nu og ikke allerede i forrige århundrede.

Da der forleden dag blev talt om at fordømme Kina, sagde Nehru med det samme: dette må ikke ske! Og det mærkelige var, at denne stemme gik gennem verdenspressen og beholdt, om jeg så må sige, sin menneskelige klang. Man havde en fornemmelse af, at her var der en mand, der følte tingene levende, og hvis ord vi skulle lytte efter. Det skete også i går efter vedtagelsen derovre, at Indiens delegerede stod op og sagde: jeg vil gøre opmærksom på, at dette er et meget alvorligt skridt. Tingene er ligesom mere nuancerede, mere levende, end vi måske gør os klart, og man ængstes for problemforenklingen, som striden med kommunismen driver os ud i. Jeg kan ikke vænne mig til, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke, bare at sige til kommunisterne, at de står og ved, at de selv lyver. Vort øst-vest problem begynder jo på en måde i denne sal, og hvis vi bliver ved at operere med verden i to halvdele, hvor kommer vi så hen? Og hvis vi bliver ved